

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 590/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej [REDAKOVANÉ], advokátom, [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 172/2018 z 28. novembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 246/2019 z 29. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Co 172/2018 z 28. novembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Cdo 246/2019 z 29. júna 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (alternatívne ich časti) zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Domáha sa tiež priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní o určenie neplatnosti dražby nehnuteľností v procesnom postavení žalovanej. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a následne v odvolacom konaní krajský súd rozhodnutím č. k. 25 Co 300/2015 z 11. novembra 2015 prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Toto rozhodnutie napadli žalobcovia ústavnou sťažnosťou, ktorej ústavný súd vyhovel a nálezom č. k. II. ÚS 60/2018 zo 14. júna 2018 vyslovil, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil možnosť realizácie dobrovoľnej dražby podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona

Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) v súvislosti so záložným právom vzniknutým pred účinnosťou tohto zákona, pričom rozhodnutie č. k. 25 Co 300/2015 z 11. novembra 2015 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Následne krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil odvolaním napadnutý prvoinštančný rozsudok tak, že určil, že dobrovoľná dražba nehnuteľností je neplatná.

4. Sťažovateľka napadla odvolací rozsudok dovolaním, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podľa názoru sťažovateľky k zásahu do jej označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru došlo tým, že

a) krajský súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, keďže v ňom absentuje bližšie právne posúdenie veci,

b) najvyšší súd nereparoval nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže len stručne uviedol, že jeho odôvodnenie nepredstavuje vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka argumentuje, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil otázku posúdenia dražby ako právneho úkonu ako právne bezvýznamnú a tiež že vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) CSP vníma svoju rozhodovaciu prax veľmi zužujúco, keď vymedzuje, v ktorých častiach svojich vlastných rozhodnutí ju možno hľadať (nemôže to byť napr. v časti *obiter dictum* rozhodnutiu podľa bodu 35.1. napadnutého uznesenia). Dovolací súd sa podľa názoru sťažovateľky odklonil od svojej rozhodovacej praxe bez toho, aby uplatnil náležitý postup, pričom mal predložiť jej právnu vec veľkému senátu. Sťažovateľka namieta, že dovolací súd svojvoľne, bez toho, aby to bolo priamo uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu, uviedol, že odvolací súd posudzoval neplatnosť dražby podľa ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách.

6. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka predostiera ústavnému súdu svoj právny názor na aplikáciu zákona o dobrovoľných dražbách na jej právnu vec s poukazom na konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov.

7. Sťažovateľka namieta i porušenie svojich hmotných práv majetkového charakteru podľa ústavy, keďže v dražbe mienila realizovať výkon záložného práva na uspokojenie svojej pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy, čo jej bolo znemožnené, keď súdy konštatovali neplatnosť dražby, a tak je povinná vrátiť výťažok dražby a ďalšie s tým súvisiace nároky zainteresovaných subjektov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

9. Napriek tomu, že sťažovateľka na viacerých miestach ústavnej sťažnosti opakovane chybné označuje namietané porušenie základného práva vlastníť majetok a s ním súvisiace práva hmotného charakteru ustanoveniami „čl. 21 ods. 1, 3 a 5 ústavy“, ústavný súd, uprednostňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, posudzoval namietané porušenie vo vzťahu k čl. 20 ods. 1, 3 a 5 ústavy.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je argumentácia sťažovateľky uplatnená v ústavnej sťažnosti založená na námietke, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, keďže v ňom absentuje bližšie právne posúdenie veci.

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

13. V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 25 Co 172/2018 z 28. novembra 2018 mohla podať sťažovateľka dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala (okrem iného) i z § 420 písm. f) CSP.

14. Sťažovateľka v predmetnej časti dovolania namietala nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu dôvodiac, že jeho odôvodnenie neobsahuje uvedenie žiadneho zákonného ustanovenia, na ktorom odvolací súd založil svoju úvahu pre vyvodenie meritórneho záveru.

15. Najvyšší súd po preskúmaní argumentácie sťažovateľky viažucej sa na prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP napadnutým uznesením dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti (ktorá sa vo vzťahu ku krajskému súdu týka výlučne nedostatočného odôvodnenia jeho napadnutého rozsudku) je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

16. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

17. Z týchto právnych názorov ústavný súd vychádzal aj pri predbežnom prerokovaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky.

18. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka namieta jeho nedostatočné odôvodnenie v súvislosti s posudzovaním uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ako i nesprávne závery dovolacieho súdu vo vzťahu k posudzovaniu dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

19. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd sa zaoberal namietanou vadou zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd okrem iného uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu vytvára v spätosti so zrušujúcim nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 60/2018 zo 14. júna 2018 organickú a kompletizujúcu jednotu a jeho odôvodnenie v rozsahu reflektovania právneho názoru ústavného súdu zaujaté v danej veci na účely § 393 ods. 2 CSP je postačujúce; krajský súd do odôvodnenia napadnutého rozsudku poňal podstatnú časť argumentácie z predmetného nálezu ústavného súdu, ktorého obsah bol stranám sporu vopred známy, a teda neexistuje žiadny dôvod vyvolávajúci rozumné pochybnosti o možnej preskúmateľnosti právnych záverov odvolacieho súdu. Bez potreby bližšej citácie odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu poukazuje ústavný súd na jeho argumentáciu uvedenú v bodoch 19 až 26, z ktorej vyplýva, že sa náležite vysporiadal s predmetnou časťou dovolania sťažovateľky, pričom dospel k záveru, že je v posudzovanej časti neprípustné.

20. V súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP považoval sťažovateľ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny, pretože sa odklonil od právneho názoru dovolacieho súdu vyjadreného v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 71/2010, v ktorom dovolací súd vyjadril názor v otázke možnosti aplikovať zákon o dobrovoľných dražbách pri výkone záložného

práva vzniknutého v čase pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, ktorý odvolací súd nerešpektoval. Sťažovateľ v dovolaní uviedol, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku výkladu intertemporálneho ustanovenia § 879e ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa záložný veriteľ môže s účinnosťou od 1. januára 2003 uspokojiť v rámci výkonu záložného práva okrem iného predajom zálohu na dražbe podľa zákona o dobrovoľných dražbách, a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutiach sp. zn. 1 Cdo 71/2010, 3 Cdo 156/2009, 7 Cdo 61/2011.

21. V súvislosti s posudzovaním dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutí, ktoré podľa sťažovateľa predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v relevantnej časti svojho rozhodnutia, uvádza, že *„dovolateľ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu buď s úplne iným predmetom konania, ktoré sa vôbec nedotýkajú otázky výkladu intertemporálneho ustanovenia § 879e ods. 1 Občianskeho zákonníka; alebo poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu s predmetom konania o určenie neplatnosti dražby, ale s iným objektom preverenia správnosti právnej otázky v dovolacom konaní ako je výklad intertemporálneho ustanovenia § 879e ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. možnosť aplikácie zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách pri výkone záložného práva vzniknutého ešte v čase pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona“*.

22. Dovolací súd konštatoval, že sťažovateľ nenaplnil požiadavku zákona, keďže náležite nedoložil, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Pri neexistencii ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu k posúdeniu právnej otázky týkajúcej sa možnosti uplatnenia zákona o dobrovoľných dražbách na výkon záložného práva vzniknutého v čase pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (do 31. decembra 2002) a v situácii, keď kasačný nález ústavného súdu zaväzoval právnym záväzným názorom v inštančnom postupe krajský súd (ako odvolací súd), vec prejednávajúci dovolací senát uviedol, že nemá povinnosť postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu podľa § 48 ods. 1 CSP, ak o právnej otázke, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, už rozhodol ústavný súd (*a contrario* bod 45 odôvodnenia rozhodnutia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1 V Obdo 2/2020).

24. Sťažovateľ založil prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia na hypotéze, že keďže mu nie je známy žiaden právny základ (okrem zákona o dobrovoľných dražbách) určenia neplatnosti dražby, do úvahy prichádza iba možnosť, ktorou bola odvolacím súdom neplatnosť dražby posudzovaná ako neplatnosť právneho úkonu. Takéto právne posúdenie považoval za nesprávne, keďže dražbu nemožno považovať za právny úkon, keďže dražba nie je prejavom vôle. Dovolateľ sformuloval otázku zásadného právneho významu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] takto: *„Či je (dobrovoľná) dražba právnym úkonom“*. Dovolací súd poukázal na to, že v rozpore s takto uplatneným dovolacím dôvodom sa sťažovateľovi súčasne javilo, že rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

25. Najvyšší súd v súvislosti s posudzovaním dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza: „Právna otázka, či je dobrovoľná dražba právnym úkonom alebo nie, nebola predmetom konania pred krajským súdom a z hľadiska predmetu sporu bola úplne nepodstatná. Právna otázka, ktorej vyriešenie malo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu spočívala v potvrdení interpretácie ustanovenia § 879e ods. 1 Občianskeho zákonníka ústavným súdom a z toho vyplývajúca nemožnosť záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu podľa predpisov účinných po 1. januári 2003 v prípade, ak sa veriteľ prvý raz mohol domáhať uspokojenia zo zálohu už aj pred 31. decembrom 2002, čo viedlo krajský súd k záveru, že dobrovoľnú dražbu z 19. júla 2011 ako prostriedok výkonu záložného práva podľa ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách nebolo možné vykonať, čím bola ipso iure daná jej neplatnosť. Možno teda uzavrieť, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nezávisel od vyriešenia žalovaným I/ položennej otázky a táto otázka nemala pre rozhodnutie odvolacieho súdu žiadny význam.“

26. Dovolací súd uzavrel, že dovolanie v časti, v ktorej sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, odmieta podľa § 447 písm. f) CSP, keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

27. V nadväznosti na uvedené a citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o dovolaní.

28. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ako celku možno vyvodiť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľky primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tieto jeho závery nemožno považovať za arbitrárne. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone.

29. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

30. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 5 ústavy

31. V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1,3 a 5 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1,3 a 5 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1,3 a 5 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, alebo IV. ÚS 326/07).

32. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu